

стія-та имъ. Тогызъ благодѣяніе-то става пріятно Богу; тогызъ и мы ся увѣрявамы че ще намѣримы другы спомощницы въ наши-тѣ злочастія, а защитникъ самага Бога.

Непризирающій обыходитель.

Единъ обыходитель испърво къту имаше да прѣминува краснозелены поля, и послѣ пѣтица пѣлны съ тръне и дракалакъ, най-напрѣдъ ся приготви за първѣ-тѣ часть на пѣтешествіе-то си.

Облѣче ся въ лѣкы и разношарены дрѣхы, тури въ пазвѣ-тѣ си шипковъ цвѣтъ, и съ лѣкѣ тоя-тѣ въ рѣкѣ-тѣ си начена радостно намысленныя си пѣть. Цвѣтнало-то естество веселяше всичко около него. Слънце-то блѣщаше надъ главѣ-тѣ му и го караше съ радость да продължава пѣтя си. Къту измина хубавыя пѣть, най-послѣ настигна мѣчнотіи-тѣ. Мръкна ся и той ся намѣри въ ужасно несвъртаніе; защо-то храна-та му ся довърши; дрѣхы-тѣ му ся измокрыхъ отъ дъжда; цвѣта му увѣхна. И къту бѣше уморенъ, малко си спомагаше съ слабѣ-тѣ си тоягѣ, върху коѣ-то ся облѣгаше. Имаше прѣдъ него и рѣка, а на около бѣше мракъ и тъмно-та. Горко ми! Каза въ себя-си, къту ся удряше въ гърды-тѣ, гладенъ съмъ и нѣма какво да ямъ; мокръ съмъ, и нѣма дрѣхы да ся прѣо-